

Sygn. akt VII P 48/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: st.sekr.sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu w dniu 02 czerwca 2016 r. w Warszawie

sprawy A. M.

z udziałem interwenienta ubocznego (...) Spółka jawna w K.

przeciwko M. P.

o wynagrodzenie za pracę, diety, zasiłek chorobowy i wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych

1. oddala powództwo;
2. zasądza od A. M. na rzecz M. P. kwotę 13 911 (trzydzieści tysięcy dziewięćset jedenaście) zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 21600 (dwadzieścia jeden tysięcy sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję;
3. zasądza od A. M. na rzecz interwenienta ubocznego (...) Spółka jawna w K. kwotę 2 783 (dwa tysiące siedemset osiemdziesiąt trzy) zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotę 7 200 zł (siedem tysięcy dwieście) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. nakazuje A. M. zwrócić na rzecz Skarbu Państwa –Kasy Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie kwotę 28 557,27 zł (dwadzieścia osiem tysięcy pięćset pięćdziesiąt siedem złotych i dwadzieścia siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych;
5. przyznaje pełnomocnikowi S. J. Kancelaria Adwokacka w W. ul. (...) lok (...) kwotę 7 200 (siedem tysięcy dwieście) zł powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej z urzędu którą to kwotę wypłacić ze środków Skarbu Państwa kasa Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie

UZASADNIENIE

A. M. w dniu 9 grudnia 2004 r. wniósł pozew o wypłacenie zaległego wynagrodzenia z pracę, należnych diet, należności za pracę w godzinach nadliczbowych oraz rekompensaty za zaniżone świadczenie chorobowe. Powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego, M. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Zakład Pracy (...) z siedzibą w K.:

- a) wynagrodzenia za pracę za kwiecień, maj i czerwiec 2004 r. w wysokości 54000,00 złotych,
- b) diety podczas służbowego pobytu w R. w wysokości 20609,27 złotych,

- c) wynagrodzenia za pracę w dni wolne od pracy oraz pracę w godzinach nadliczbowych w pozostałych dniach tygodnia w wysokości 224207,20 złotych,
- d) opłaty za bilet lotniczy na trasie W.-M.-W. w wysokości 1194,04 złotych,
- e) zaniżonego zasiłku chorobowego za 125 dni niezdolności do pracy w wysokości 58561,89 złotych,
- f) karnych odsetek według norm przypisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że został zatrudniony u pozwanego na okres próbny w okresie od dnia 27 lutego 2004 r. do dnia 31 maja 2004 r. oraz następnie na czas określony od dnia 1 czerwca 2004 r. do dnia 31 lipca 2004 r. na stanowisku Dyrektora ds. Produkcji. Powód podniósł, że został oddelegowany do pracy w spółce (...) na terenie R., gdzie wykonywał pracę przez okres 111 dni na stanowisku obserwatora-doradcy oraz nieformalnie pełnił obowiązki dyrektora technicznego, ponieważ nie posiadał zezwolenia na pracę na terenie Federacji R.. Powód stwierdził, że zgodnie z pozorną umową o pracę zarabiał 2960,00 złotych, natomiast rzeczywiście realizowana umowa stanowiła równowartość 20000,00 złotych (k. 2-5 a. s.).

M. P. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) Zakład Pracy (...) z siedzibą w K. w odpowiedzi na pozew z dnia 11 maja

2006 r. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że z tytułu umowy o pracę powód otrzymał wszelkie przewidziane prawem świadczenia opisane między innymi w świadectwie pracy. Pozwany podniósł, że w aktach osobowych powoda brak jest jakichkolwiek zleceń wyjazdu za granicę, a załączone do pozwu ksera paszportu zawierają wize turystyczne. Pozwany stwierdził, że nigdy nie zlecał powodowi służbowego wyjazdu do pracy za granicę, a co za tym idzie brak jest podstaw prawnych do przyjęcia, że powód był w delegacji służbowej, a tym samym, że z tego tytułu przysługiwało mu jakiejkolwiek wynagrodzenie (k. 53-54 a. s.).

Na rozprawie w dniu 18 lipca 2006 r. powód sprecyzował roszczenie w ten sposób, że w czasie delegowania do pracy w firmie (...) z siedzibą w K. miał otrzymywać 18000,00 złotych miesięcznie jako różnicę pomiędzy wynagrodzeniem otrzymywanym w Polsce w kwocie 2950,00 złotych brutto, a ustnie umówionym wynagrodzeniem i tej kwoty domaga się za miesiące w których pracę w R. wykonywał, z wyjątkiem pierwszego miesiąca pracy, za który wynagrodzenie w tej wysokości otrzymał. Sprecyzował również wysokość roszczenia o zapłatę diet za pobyt za granicą oraz wyjaśnił, że ilość godzin przepracowanych przez niego w nadgodzinach wynika z dokumentu wystawionego przez dyrektora zakładu, do którego został oddelegowany, natomiast zwrot kosztów biletu lotniczego przysługuje mu, ponieważ został poniesiony ze względu na wezwanie go przez pracodawcę do Polski. Powód sprecyzował także, że roszczenie w przedmiocie zasiłku chorobowego wypłaconego mu w zaniżonej wysokości wynika z faktu, że zasiłek ten został obliczony i wypłacony od wynagrodzenia wypłaconego mu w zaniżonej wysokości, tj. w wysokości wynikającej z umowy zawartej na piśmie (k. 62-63 a. s.).

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w wyroku z dnia 22 marca 2011 r.

w punkcie pierwszym zasądził od pozwanego M. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Zakład Pracy (...) z siedzibą

w K. tytułem niewypłaconego wynagrodzenia kwotę 18000,00 złotych za miesiące kwiecień, maj i czerwiec 2004 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 grudnia 2004 r. do dnia zapłaty, w punkcie drugim zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem pracy

w godzinach nadliczbowych kwotę 224207,20 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 grudnia 2004 r. do dnia zapłaty, w punkcie trzecim oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w punkcie czwartym wyrokowi w punkcie pierwszym nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 18000,00 złotych, w punkcie piątym nakazał pozwanemu zwrócić na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie kwotę

w wysokości 972,36 złotych tytułem kosztów sądowych związanych z wydaniem opinii przez biegłego, w punkcie szóstym w pozostałym zakresie zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu oraz w punkcie siódmym wnioski powoda w przedmiocie ustalenia wysokości zasiłku chorobowego przekazał według właściwości Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

(...) Oddział w W. celem jego rozpoznania (k. 328-329 a. s.).

Apelację od powyższego wyroku w dniu 30 maja 2011 r. wniósł pozwany zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt I, II, IV-VII zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. poprzez uznanie, że na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia, iż nie zawarł z powodem umowy na wynagrodzenie za pracę w R.

w wysokości 5000,00 USD oraz, że nie delegował go do pracy w R.,

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 83 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie

i nieuznanie, że umowy o pracę pomiędzy powodem i pozwanym z dnia 27 kwietnia 2004 r.

i z dnia 31 maja 2004 r. miały charakter pozorny i w konsekwencji, że powoda z pozwanym nigdy nie łączył stosunek pracy,

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 129 § 1 k.p. poprzez uznanie, że do powoda wykonującego pracę w R. na rzecz firmy rosyjskiej obowiązują normy czasu pracy zawarte w polskim Kodeksie pracy,

- nieważność postępowania przed Sądem Okręgowym wobec braku zdolności sądowej pozwanego,

- nierozpoznanie istoty sprawy poprzez nieustosunkowanie się do zarzutu braku legitymacji procesowej po stronie pozwanego,

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie sprzecznych ustaleń faktycznych w odniesieniu do zebranego materiału dowodowego.

W związku z powyższym pozwany wniósł o zmianę zaskarżonej części wyroku poprzez oddalenie powództwa, zaniechanie przekazania wniosku powoda w przedmiocie ustalenia wysokości zasiłku chorobowego według właściwości Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych celem jego rozpoznania jako bezprzedmiotowego oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje według norm przypisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpatrzenia (k. 350-361 a. s.).

Apelację wywiódł również powód w dniu 30 maja 2011 r. i zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie w punkcie I i II zarzucając mu przyjęcie wartości wynagrodzenia w wysokości 20000,00 złotych brutto, które jest niezgodne

z ustalonymi warunkami wynagrodzenia zawartego między powodem a pozwanym oraz przyjęcie błędnej daty początkowej od której powodowi będą przysługiwały odsetki.

W związku z powyższym powód wniósł o zmianę wyroku poprzez zasądzenie wynagrodzenia stanowiącego 20000,00 złotych netto oraz przyznanie należnych odsetek od dnia uchybienia terminu płatności do dnia zapłaty dotyczącego zarówno wynagrodzenia, jak i godzin nadliczbowych (k. 364-367 a. s.).

W odpowiedzi na apelację powoda w dniu 22 lipca 2011 r., pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa prawnego

w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych (k. 404-406 a. s.).

(...) Spółka Jawna z siedzibą w K. w piśmie procesowym z dnia

16 maja 2012 r. zgłosiła interwencję uboczną po stronie pozwanego. Spółka podniosła, że popiera zarzuty i wnioski apelacji wniesionej przez pozwanego poprzez oddalenie apelacji powoda oraz na podstawie art. 79 k.p.c. wniosła o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka V. S. oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego grafologa

na okoliczność prawdziwości podpisu dyrektora generalnego spółki rosyjskiej V. S. na zaświadczeniu z dnia 1 lipca 2004 r. potwierdzającym przepracowanie przez powoda 1128 godzin nadliczbowych. Spółka wskazała również, że ewentualnie w przypadku uznania przez Sąd Apelacyjny, iż zgłoszenie interwencji ubocznej jest niedopuszczalne z uwagi na fakt, że (...) Spółka Jawna z siedzibą w K. na skutek nabycia w dniu 2 stycznia 2008 r. własności przedsiębiorstwa pozwanego M. P. pod nazwą (...) M. P. stała się stroną pozwaną w niniejszej sprawie podnosi zarzut naruszenia przepisu art. 149 § 2 k.p.c. poprzez niedoręczenie (...) Spółka Jawna z siedzibą w K. zawiadomień o rozprawach w wyniku czego (...) Spółka Jawna z siedzibą w K. została pozbawiona możliwości uczestniczenia w sprawie i możliwości obrony swych praw oraz naruszenia przepisów art. 9 § 1 k.p.c. i art. 133 § 2 k.p.c. poprzez niedoręczenie (...) Spółce Jawnej z siedzibą w K. odpisów pism procesowych i orzeczeń, w wyniku czego (...) Spółka Jawna z siedzibą w K. została pozbawiona możliwości uczestniczenia w sprawie i możliwości obrony swych praw, co zgodnie z art. 379 pkt 5 k.p.c. skutkuje nieważnością postępowania. Wskazując na powyższe zarzuty, Spółka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 § 2 k.p.c., zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i o przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (k. 446-450 a. s.).

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w wyroku z dnia 24 maja 2012 r. na skutek apelacji powoda i pozwanego uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie w sprawie od dnia 2 stycznia 2008 r. i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku podniósł, że na obecnym etapie sprawa nie podlega merytorycznej ocenie roszczeń powoda, albowiem Sąd I instancji wydając w dniu 22 marca 2011 r. orzeczenie, skierował je przeciwko podmiotowi, który już nie istniał od kilku lat, doprowadzając tym samym do nieważności postępowania w sprawie. W wytycznych Sąd II instancji wskazał, że Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności powinien ustalić, czy na skutek przeniesienia swojej dotychczasowej firmy do (...) Spółka Jawna, M. P. w dalszym ciągu ma legitymację bierną do występowania w sprawie, czy też wszelkie jego dotychczasowe zobowiązania zgodnie z art. 33 k.s.h. przejęła (...) Spółka Jawna. Zdaniem Sądu

II instancji, Sąd Okręgowy pominął także rozważenie możliwości zastosowania w sprawie art. 194 § 1 i 2 k.p.c., a brak powyższych ustaleń skutkuje nieważnością postępowania od dnia

2 stycznia 2008 r., czyli od daty wniesienia przedsiębiorstwa (...) M. P. do (...) Spółka Jawna z siedzibą w K.. W ocenie Sądu Apelacyjnego należy również rozważyć, czy umowa o pracę powoda z (...) Zakład Pracy (...) z siedzibą w K. nie miała charakteru pozorności w rozumieniu art. 83 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., co tym samym miałyby wpływ na zasadność roszczeń powoda. Sąd II instancji stwierdził bowiem, że nieformalne zatrudnienie za wynagrodzeniem powoda przez M. S. i wykonywanie na jego rzecz pracy w rozmiarze prawie 20 godzin dziennie przez okres kilku miesięcy, co wydaje się mało prawdopodobne, może ewentualnie rodzić odpowiedzialność M. S., ale

w innym trybie. Ponadto Sąd Okręgowy zobligowany będzie także do rozstrzygnięcia wniosków dowodowych interwenienta ubocznego zawartych w piśmie procesowym z dnia

7 maja 2012 r., których rozstrzygnięcie przez Sąd Apelacyjny w postępowaniu apelacyjnym było przedwczesne (k. 463-497 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. P. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) Zakład Pracy (...) z siedzibą w K. przy ulicy (...) na podstawie wpisu do działalności gospodarczej prowadzonej przez Burmistrza miasta K., pod numerem (...) od dnia 5 września 1983 r. (k. 70 a. s.).

W dniu 5 lipca 2007 r. została zawarta umowa spółki jawnej pomiędzy M. P. a K. P. zwanymi dalej Wspólnikami do prowadzenia przedsiębiorstwa pod firmą (...) (k. 414-417 a. s.).

W dniu 2 stycznia 2008 r. został podpisany akt notarialny, gdzie została zawarta uchwała wspólników spółki jawnej w przedmiocie wniesienia przedsiębiorstwa do spółki na pokrycie wkładu wspólnika i podwyższenia jego wartości oraz przeniesienia własności przedsiębiorstwa do majątku spółki. Na mocy aktu notarialnego pozwany został właścicielem

przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ k.c. Spółka z siedzibą w K. została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 20 sierpnia 2007 r. (k. 418-431 i 442 a. s.).

Pozwany zamieścił w prasie ogłoszenie o poszukiwaniu kandydatów do pracy gotowych do czasowej zmiany miejsca zamieszkania, wskazując, że działa w imieniu spółki z kapitałem polskim działającej na rynku rosyjskim w branży tworzyw sztucznych (k. 6 a. s.).

Powód odpowiedział na zamieszczone ogłoszenie w prasie. Wszelkie rozmowy i negocjacje z powodem prowadził w Polsce M. S. i J. B.. M. S. zwrócił się do pozwanego, aby zawarł on z powodem umowę o pracę w Polsce, gdyż w R. są kłopoty z uzyskaniem zgody na pracę. Powód chciał mieć zabezpieczenie w zakresie ubezpieczenia. (...) nigdy nie była związana ze spółką (...) żadnym porozumieniem w zakresie współpracy czy wynajmu pracowników (zeznania świadka M. S. i pozwanego k. 759-760, 1110-1111 i k. 6 a. s.).

Umowa o pracę pomiędzy A. M. a M. P. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) Zakład Pracy (...) z siedzibą w K. została zawarta dniu 27 lutego 2004 r. na okres próbny do dnia 31 maja 2004 roku. Następnie strony zawarły kolejną umowę o pracę na czas określony, na okres od dnia 1 czerwca 2004 roku do dnia 31 lipca 2004 r. Powód został zatrudniony na stanowisku Dyrektora ds. produkcji w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem brutto w kwocie 2960,00 złotych. Miejscem pracy miała być miejscowość K.. Jego tygodniową normę czasu pracy strony ustaliły na 48 godzin, a normę dzienną na 12 godzin (k. 7, 8 i 31 a. s.).

Powód w dniu 26 lutego 2004 r. uzyskał zaświadczenie lekarskie, gdzie uznano go za zdolnego do wykonywania pracy na stanowisku Dyrektora ds. produkcji w okresie od lutego 2004 r. do lutego 2006 r. (k. 102 a. s.).

Powód w dniu 3 marca 2004 r. uzyskał zaświadczenie z przeprowadzonego szkolenia wstępnego w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy (k. 103 a. s.).

Na podstawie świadectwa pracy z dnia 31 lipca 2004 r. wystawionego przez firmę (...) M. P. Zakład Pracy (...) z siedzibą w K., powód był tam zatrudniony od dnia 1 marca 2004 r. do dnia 31 lipca 2004 r. w pełnym wymiarze czasu pracy wykonując pracę na stanowisku dyrektora ds. produkcji. Natomiast stosunek pracy został rozwiązany na podstawie art. 30 § 1 pkt 4 k.p. (k. 105 a. s.).

W dniu 12 lipca 2004 r. powód wystosował pismo do pozwanego i M. S. wzywające do uregulowania zobowiązań w tytułu diet otrzymywanych przez 109 dni oraz z tytułu przepracowanych godzin nadliczbowych w soboty, niedziele i święta w wymiarze 512 godzin, a także w pozostałe dni w wymiarze 616 godzin (k. 163 a. s.).

Pismem z dnia 30 lipca 2004 r., a następnie z dnia 17 sierpnia 2004 r. powód został poinformowany przez (...) M. P. Zakład Pracy (...) z siedzibą w K. o wygaśnięciu umowy o pracę z dnia 31 lipca 2004 r., a wynagrodzenie za czas choroby zostanie wypłacone do dnia 31 lipca 2004 r. (k. 165 i 168 a. s.).

T. I. przekazała powodowi w imieniu M. S. kwotę pieniężną w wysokości 2500 USD (k. 191 a. s.).

W związku z brakiem wypłaty wynagrodzenia za następne miesiące w wymiarze ustalonym w drodze umowy ustnej i brakiem uregulowania statusu prawnego pobytu powoda w R. między stronami doszło do nieporozumień i ostatecznie powód powrócił do Polski

w dniu 1 lipca 2004 r., po czym zachorował i był niezdolny do pracy w okresie do upływu czasu trwania umowy, tj. do dnia 31 lipca 2004 r. oraz w okresie po tym dniu następującym, przez łączny okres 125 dni (okoliczność bezsporna).

M. S. zajmował się prowadzeniem spraw spółki rosyjskiej, gdzie pozwany był jej biernym współnikiem. Pozwany mógł wydawać pracownikom polecenia służbowe, lecz nie mógł ich zwalniać ani zatrudniać, ponieważ decyzje w tym zakresie były wyłącznie w kompetencji M. S.. M. S. zwrócił się do pozwanego o zatrudnienie powoda w firmie (...) Zakład Pracy (...) z siedzibą w K.. Głównym celem zawarcia pozornej umowy była chęć powoda posiadania świadczeń socjalnych i ubezpieczeniowych na wypadek choroby. W czasie zatrudnienia powoda w R., zakład był dobrze zorganizowany w ruchu ciągłym, gdzie pracownicy się zmieniali. Powód nie posiadał zezwolenia na pracę i umowy o pracę – kontraktu oraz nie podlegał zasadom wewnętrznego regulaminu pracowniczego. Powód przyjechał do R., aby zapoznać się z warunkami pracy, warunkami życia, mieszkania i produkcji. W Polsce powód zawarł z założycielami stosowne porozumienia i przyjechał do R. na delegację na okres od trzech do sześciu miesięcy w celu zaznajomienia się z panującymi warunkami. Powód nie miał żadnych zadań w zakresie technologii, jedynie zaznajamiał się z produkcją w tym również z technologią jej wytwarzania. Powód nie pracował po 16-18 godzin. Powód pracował w ciągu dnia od godziny 7:00 do godziny 16:00 lub od godziny 8:00 do godziny 17:00. Pomiędzy powodem a M. S. została zawarta ustna umowa, z której wynikało, że do czasu sprawdzenia fachowości oraz załatwienia formalności związanych z uzyskaniem pozwolenia na pracę w R., A. M. miał być zatrudniony na stanowisku technologa. Powód miał otrzymywać wynagrodzenie w wysokości pomiędzy 2500 a 3500 USD netto. Wynagrodzenie było wypłacane powodowi przez M. S. lub przez księgową do ręki. Powód nie był wysłany w delegację przez pozwanego. Powód został zwolniony z pracy. W (...) M. P. Zakład Pracy (...) z siedzibą w K. powód nie pracował i nie zajmował żadnych stanowisk. Powód nie wykonywał żadnej pracy u pozwanego. M. S. nie był osobą reprezentującą firmę (...), gdyż nie miał od powoda żadnych upoważnień. Umowa pomiędzy powodem a pozwanym była fikcyjna, aby A. M. miał zabezpieczenie. J. K. miał również zawartą umowę o pracę w Polsce, gdyż jej celem były kwestie bezpieczeństwa oraz uzyskanie zgody na pracę w R. (zeznania świadków W. S., J. K. i M. S. oraz przesłuchanie pozwanego k. 600-603, 715-722, 759-760, 1081-1086 i 1110-1111 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania oraz w oparciu o zeznania świadków W. S., J. K. i M. S. i o przesłuchanie pozwanego.

Sąd wskazuje, że co prawda uznał za wiarygodne dokumenty złożone w postaci dwóch zawartych umów o pracę pomiędzy powodem a pozwanym, zaświadczenia lekarskiego i zaświadczenia o odbyciu szkolenia w zakresie BHP przez powoda oraz świadectwa pracy, jednak tylko w zakresie wytworzenia tych dokumentów na potrzeby uwiarygodnienia łączącego strony stosunku pracy w Polsce. Sąd ustalił, że z treści pism wynika jedynie, iż powód miał być zatrudnionym w (...) M. P. Zakład Pracy (...) z siedzibą w K. na stanowisku Dyrektora ds. produkcji.

Sąd uznał za niewiarygodny dokument z dnia 28 marca 2004 r., gdzie rzekomo na polecenie M. S., E. B. wypłacił powodowi kwotę 4600 USD, co stanowiłoby równowartość 18000,00 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc marzec 2004 r. (k. 12 a. s.). Zdaniem Sądu treść pisma również została wytworzona na potrzeby procesu, ponieważ stoi ona w opozycji do dokumentu, z którego wynika, że księgowa spółki (...) wypłaciła powodowi 2000 USD tytułem wynagrodzenia za świadczoną w spółce pracę. Ponadto już z samych zeznań świadka M. S. wynika, że powód nie osiągał wynagrodzenia w kwocie 18000,00 złotych. Tymczasem o braku wiarygodności roszczenia powoda świadczy również fakt, że w toku procesu sądowego zmodyfikował on swoje powództwo poprzez domaganie się kwoty tytułem zaległego wynagrodzenia w kwocie 18000,00 złotych, pomimo że w pozwie rościł 20000,00 złotych.

W ocenie Sądu dokument z dnia 1 lipca 2004 r. został sfalszowany, w którym stwierdzono, że W. S. rzekomo potwierdził prace przez powoda

1128 godzin nadliczbowych. Z zeznań świadka W. S. jednoznacznie wynika, że dokument ten jest nieprawdziwy, na co wskazują liczne błędy ortograficzne i interpunkcyjne świadczące o jego nieprofesjonalnym sporządzeniu. Sąd mając na względzie wykształcenie świadka będącego prawnikiem uznał, iż dokument z dnia 1 lipca 2004 r. nie odpowiada ustalonemu stanowi faktycznemu.

Przechodząc w dalszej konieczności do oceny osobowego materiału dowodowego, Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków W. S., J. K. i M. S. oraz przesłuchanie w charakterze strony pozwanego. Zdaniem Sądu złożone zeznania były logiczne, spójne i wzajemnie się uzupełniały. Potwierdzały one wersję przedstawioną przez pozwanego, przynajmniej w części dotyczącej tych okoliczności, które były świadkom znane. Treść płynąca z zeznań zawnioskowanych świadków była zgodna

z wiarygodną dokumentacją zgromadzoną w toku niniejszego postępowania.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka E. B. i przesłuchaniu A. M. w charakterze strony odnoszących się do faktycznie realizowanych przez powoda założeń wynikających z zawartych pozornych umów o pracę oraz jego oddelegowaniu przez firmę pozwanego do pracy w spółce rosyjskiej, a także pobierania przez niego wynagrodzenia w kwocie 18000 USD, przepracowanych nadgodzin i lotów służbowych na trasie W.-M.. Na odmówienie wiarygodności dokumentom oraz zeznań

ww. w odniesieniu do spornych okoliczności, miały wpływ nielogiczne oświadczenia powoda. Powód bowiem zeznał, że rozmowy w sprawie jego zatrudnienia w rosyjskiej spółce prowadził tylko i wyłącznie M. S., a właściwa umowa miała zostać zawarta pomiędzy nimi w R.. Powyższe oznacza, że pozwany w istocie nie posiadał wiedzy o ewentualnym zatrudnieniu powoda w spółce (...), a co za tym idzie o warunkach umowy o pracę, która nie została zawarta. Sąd uznał, że ciąg wydarzeń przedstawionych przez świadka E. B. również nie zasługuje na uwzględnienie. W czasie pobytu świadka w R. nie doszło do zawarcia żadnej umowy między nim, powodem a firmą (...) oraz nie mieli oni pozwolenia na pracę w R.. E. B. wyrzucono

z pracy i nie zapłacono mu rzekomo należnego wynagrodzenia. Zgodnie z logicznym tokiem rozumowania, jeśli świadkowi nie zostały wypłacone żadne składniki wynagrodzenia za czas-okres zatrudnienia w R., nie mógł zajmować tak ważnego stanowiska w spółce, które upoważniałoby jego osobę do wypłaty należnego wynagrodzenia powodowi. Zdaniem Sądu Okręgowego istotnym jest fakt, że E. B. nie zgłaszał żadnych roszczeń finansowych w stosunku do pozwanego, ponieważ, podobnie jak powód, nie dysponował pisemną umową. W związku z powyższym z tak ustalonego zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków wynika, że powód i świadek E. B. posiadali ustną umowę ze spółką (...) i nie pracowali odpowiednio na stanowiskach Dyrektora ds. Produkcji oraz Generalnego Dyrektora w spornym okresie czasu jako oddelegowani przez firmę pozwanego.

Sąd pominął w całości opinię sporządzoną przez biegłego sądowego A. G. z dnia 5 listopada 2010 r. oraz treść jego zeznań płynącą wprost z przesłuchania na rozprawie z dnia 18 czerwca 2013 r. Sąd w pierwszej kolejności miał na uwadze wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 24 maja 2012 r., którym Sąd ten zniósł postępowanie od dnia 2 stycznia 2008 r. Po drugie, biegły sądowy wyraził swoje stanowisko w opinii w oparciu o część zgromadzonej dokumentacji w toku postępowania sądowego, która okazała się być sfalszowana.

Sąd również oddalił wniosek powoda o przesłuchanie T. I.

(k. 1004 a. s.). Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie zachodziły podstawy z punktu widzenia ekonomiki i dyscypliny procesowej do dopuszczenia ww. wniosku dowodowego.

W ocenie Sądu oświadczenie T. I. było niekwestionowane przez stronę powodową, a więc wniosek prowadził jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania, a w konsekwencji nie miałyby wpływu na zakres rozstrzygnięcia objętego wyrokiem.

W związku z powyższym Sąd uznał zgromadzony materiał dowodowy za wystarczający do wydania wyroku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo A. M. z dnia 9 grudnia 2004 r. jest niezasadne i zasługuje na oddalenie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy powód świadczył pracę w rosyjskiej spółce (...) w związku z oddelegowaniem go przez macierzystego pracodawcę (...) Zakład Pracy (...) z siedzibą w K..

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zawartych umów o pracę z dnia 27 lutego 2004 r. i z dnia 31 maja 2004 r., Sąd zważył, że w myśl art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Ponadto w świetle art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. A jak stanowi art. 300 k.p. w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy.

Sąd w niniejszej sprawie doszedł do przekonania, że stosunek łączący powoda z pozwanym zawarty na podstawie umowy o pracę był fikcyjny, jak również jej składniki w postaci miejsca wykonywania czynności, stanowiska pracy i pobierania wynagrodzenia. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego, „umowa o pracę jest zawarta dla pozorów i nie może w związku z tym stanowić tytułu do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a osoba określona jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli gdy strony z góry zakładają, że nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2015 r., sygn. akt I UK 367/14). Na odmienne wady powodujące nieważność czynności prawnej wskazał również Sąd Najwyższy w wyroku, w którym zważono, iż „przepis art. 83 k.c. i art. 58 § 1 k.c. stanowią odrębne, samodzielne i wykluczające się wzajemnie podstawy nieważności czynności prawnej. Czynność zmierzająca do obejścia prawa nie może być jednocześnie czynnością pozorną z tego choćby względu, że pierwsza zostaje rzeczywiście dokonana, druga zaś jest jedynie symulowana. Niekiedy ważna może być w świetle art. 83 § 1 zdanie drugie k.c. czynność ukryta. Dopiero wówczas jest możliwe badanie jej treści i celu w świetle kryteriów wyrażonych w art. 58 k.c. Nie jest więc możliwe obejście prawa poprzez dokonanie czynności prawnej pozornej.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt I UK 649/12). Sąd na podstawie konstatacji wynikającej wprost z przedstawionego powyżej orzecznictwa Sądu Najwyższego zważył, iż w niniejszej sprawie wystąpiła tylko i wyłącznie czynność pozorna. Z zeznań świadków zawnioskowanych w niniejszej sprawie i z przesłuchania pozwanego, któremu Sąd dał wiarę w całości, wynika jednoznacznie, że głównym celem zawarcia dwóch pozornych umów o pracę pomiędzy powodem a pozwanym było zapewnienie A. M. świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Jak zostało wykazane w materiale dowodowym, M. S. zajmował się prowadzeniem spraw rosyjskiej spółki i to na nim spoczywała odpowiedzialność za ustalenie uregulowań prawnych z powodem. Pozwany był jedynie biernym członkiem spółki. Powód, podobnie jak świadek E. B., skorzystał z możliwości świadczenia pracy w R. na podstawie ustnie zawartej umowy z M. S..

Sąd doszedł do wniosku, iż na powódzie w niniejszej sprawie spoczywał obowiązek udowodnienia dochodzonego roszczenia. Bowiem zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z art. 174⁽¹⁾ § 1 k.p. za zgodą pracownika, wyrażoną na piśmie, pracodawca może udzielić pracownikowi urlopu bezpłatnego w celu wykonywania pracy u innego pracodawcy przez okres ustalony w zawartym w tej sprawie porozumieniu między pracodawcami. W aktach sprawy brak jest oświadczenia pozwanego, aby powód miał mieć nakazane wykonywanie obowiązków pracowniczych w zagranicznej spółce przez jego pozornego pracodawcę, M. P.. Powód nie przedstawił żadnego dokumentu, który świadczyłby o oddelegowaniu jego osoby przez pozwanego do wykonywania obowiązków pracowniczych zagranicą w spółce rosyjskiej (...). W aktach sprawy brak jest dowodu potwierdzającego, aby jakiegokolwiek wynagrodzenie za pracę na rzecz (...) było wypłacone na polecenie, za zgodą albo w imieniu pozwanego. Co prawda Sąd uznał za wiarygodne wypłacenie powodowi wynagrodzenia za pracę w spółce (...), jednak z pewnością nie pochodziło ono z rąk pozwanego.

Powód otrzymał wynagrodzenie za wykonywanie obowiązków pracowniczych za pośrednictwem księgowej spółki T. I., która to działała

z mocy upoważnienia M. S.. Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie ukazuje relacje, które łączyły powoda z pozwanym oraz

z zagraniczną spółką. Powód nie wykazał należycie, że był zatrudniony w ramach oddelegowania pracowniczego do zagranicznej spółki, na co wskazują też po części jego zeznania, gdzie przyznał, że z M. S. miał zawrzeć pisemną umowę, a pracę wykonywać tylko i wyłącznie w R.. Pozwany wraz z M. S. stwierdzili tożsamo, że M. P. nie miał upoważnienia do możliwości zatrudnienia powoda w spółce (...).

Reasumując, Sąd zważył, że powód miał zawartą umowę o pracę w (...) Zakład Pracy (...) z siedzibą w K., jednakże na jej podstawie nie wykonywał obowiązków pracowniczych wynikających z umowy oraz ze świadectwa pracy. Jednoznacznie powód zawarł umowę ustną z M. S., na podstawie której świadczył pracę w spółce rosyjskiej (...) i otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 2500-3500 USD. A zatem, stanowisko zasygnalizowane przez Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia

24 maja 2012 r. w zakresie możliwości zaistnienia pozorności umowy pomiędzy stronami procesu, okazało się być trafne.

Sąd zważył, iż skoro umowa o pracę zawarta między powodem a pozwanym była pozorna, jak również, że M. S. nie działał z upoważnienia pozwanego zawierając ustną umowę z A. M., to roszczenia powoda w zakresie wysokości otrzymywanego wynagrodzenia, wynagrodzenia za pracę w dni wolne oraz

w godzinach nadliczbowych, a także zwrot kwoty 1194,04 złotych za bilet lotniczy na trasie W.-M.-W. oraz zasiłek chorobowy są niezasadne. Sąd stoi na stanowisku, że jeśli nie istnieją dowody w zakresie oddelegowania do wykonywania pracy przez macierzystego pracodawcę, a w konsekwencji, że pozwany nie jest osobą wobec której powód winien wywodzić roszczenia, to roszczenia poboczne wywodzące się z roszczenia głównego, które nie zostało udowodnione, podlegają oddaleniu. Sąd jednak na podstawie dorozumianej umowy, która ostatecznie nie była sporządzona na piśmie, doszedł do przekonania, że w zakresie wysokości wynagrodzenia za pracę, powód otrzymywał od M. S. bądź od księgowej spółki (...) wynagrodzenie w kwocie pomiędzy 2500 a 3500 USD. Jednoznacznie fakt ten został wykazany przez M. S. oraz potwierdzony zebrany materiał dowodowy w postaci pisma T. I.

z dnia 30 października 2009 r., którym to powód otrzymał umówione wynagrodzenie. Jednocześnie na uwzględnienie nie zasługuje dokument z dnia 28 marca 2004 r., który zdaniem Sądu został wytworzony na potrzeby niniejszego postępowania. Na podstawie tego pisma rzekomo potwierdzono nielegalne zatrudnienie powoda w spółce rosyjskiej, co niewątpliwie było działaniem bezprawnym i karanym. W ocenie Sądu nieprawdopodobnym jest to, aby osoba sporządzająca treść dokumentu miała na celu narażenie się na ewentualne problemy związane z nieprzestrzeganiem prawa. Sąd zważył, że nawet przyjmując czysto hipotetycznie, że powód był oddelegowany do spółki rosyjskiej do wykonywania obowiązków pracowniczych przez pozwanego, to i tak nie ma żadnego dowodu, aby powód pracował w godzinach nadliczbowych. Zeznania świadków jasno wskazują, że zakład pracy był dobrze zorganizowany i nie było potrzeby pracowania ponad obowiązujący pracowników czas pracy. Natomiast treść dokumentu podpisana przez W. S. świadcząca

o pracy powoda w godzinach nadliczbowych została sfalszowana. Świadczą o tym niezbitcie błędy, które zaistniały podczas sporządzania dokumentu w sferze ortograficznej i interpunkcyjnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo o czym orzekł w punkcie 1 wyroku.

W pozostałych punktach wyroku od drugiego do czwartego Sąd zasądził od powoda zwrot kosztów sądowych i zastępstwa procesowego. Sąd doszedł do przekonania, iż niżej szczegółowo wymienione kwoty zasądzone od powoda są adekwatne i zgodne z przepisami prawa. Powód na etapie postępowania przed Sądem I i II instancji nie wnosił o zwolnienie od kosztów sądowych w całości ze względu na trudną sytuację materialną. Mając na uwadze powyższe, Sąd nie miał podstaw do zwolnienia A. M. od poniesienia opłat

w związku z oddalonym powództwem.

Zgodnie z art. 98 § 1 i § 2 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie.

Na podstawie powyższego wyroku Sąd zasądził w punkcie 2 od powoda na rzecz pozwanego kwotę 13911,00 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych w związku z wywiedzioną przez pozwanego apelacją z dnia 30 maja 2011 r. Sąd również zasądził w punkcie 3 od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 2783,00 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych w związku z wywiedzioną przez interwenienta ubocznego apelacją z dnia 16 maja 2012 r.

Ponadto, Sąd w punkcie 2 zasądził od powoda na rzecz pozwanego zwrot kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję w wysokości 21600,00 złotych oraz w punkcie 3 zasądził od powoda na rzecz interwenienta ubocznego zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7200,00 złotych w oparciu o § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) mając na uwadze wartość przedmiotu sporu przekraczającą 200000,00 złotych. Na kwotę 21600,00 złotych przyznaną pozwanemu złożyła się kwota 14400,00 złotych za I instancję zgodnie z ww. przepisem oraz kwota 7200,00 złotych za II instancję pomniejszona odpowiednio o 50% na mocy § 10 ust. 1 rozporządzenia. Natomiast zasądzając w punkcie 3 wyroku od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kwotę w wysokości 7200,00 złotych, Sąd miał na uwadze fakt, iż pełnomocnik interwenienta ubocznego zgłosił się do sprawy na etapie postępowania apelacyjnego. W związku z powyższym zdaniem Sądu niesprawiedliwym byłoby zasądzać tożsamą kwotę od pełnomocnika prowadzącego sprawę od zawiśnięcia sporu oraz od pełnomocnika świadczącego usługę prawną dopiero na etapie postępowania apelacyjnego.

Jednocześnie Sąd w punkcie 4 nakazał również powodowi zwrócić na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie kwotę 28577,27 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych. Zgodnie z art. 97 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 j. t.) w toku postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy o roszczenia pracownika wydatki obciążające pracownika ponosi tymczasowo Skarb Państwa. Sąd pracy w orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji rozstrzyga o tych wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113, z tym że obciążenie pracownika tymi wydatkami może nastąpić w wypadkach szczególnie uzasadnionych. Kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Na powyższą kwotę złożyła się odpowiednio:

- opinia biegłego sądowego z zakresu księgowości A. G. z dnia 5 listopada 2010 r., za którą przyznano wynagrodzenie w postanowieniu z dnia 9 lutego 2011 r. w wysokości 893,99 złotych (k. 298 a. s.),
- stawiennictwo biegłego sądowego z zakresu księgowości A. G. na rozprawie w dniu 25 stycznia 2011 r., w związku z którym przyznano wynagrodzenie w postanowieniu z dnia 11 lutego 2011 r. w wysokości 63,72 złotych (k. 302 a. s.),
- stawiennictwo biegłego sądowego z zakresu księgowości A. G. na rozprawie w dniu 18 czerwca 2013 r., w związku z którym przyznano wynagrodzenie w postanowieniu z dnia 19 lipca 2013 r. w wysokości 117,97 złotych (k. 630 a. s.),

- tłumaczenie pisemne z języka polskiego na język rosyjski przez tłumacza przysięgłego języka rosyjskiego M. C. z dnia 22 kwietnia 2014 r., za które przyznano wynagrodzenie w postanowieniu z dnia 22 kwietnia 2014 r. w wysokości 112,77 złotych (k. 695 a. s.),

- tłumaczenie pisemne z języka polskiego na język rosyjski przez tłumacza przysięgłego języka rosyjskiego M. C. z dnia 26 maja 2014 r. i z dnia 15 września 2014 r., za które przyznano wynagrodzenie w postanowieniu z dnia 13 października 2014 r. w wysokości 258,75 złotych i 57,50 złotych (k. 799 a. s.),

- tłumaczenie pisemne z języka polskiego na język rosyjski przez tłumacza przysięgłego języka rosyjskiego M. K. z dnia 5 listopada 2014 r., za które przyznano wynagrodzenie w postanowieniu z dnia 1 grudnia 2014 r. w wysokości 60,10 złotych (k. 815 a. s.),

- tłumaczenie pisemne z języka polskiego na język rosyjski przez tłumacza przysięgłego języka rosyjskiego M. C. z dnia 13 czerwca 2014 r., za które przyznano wynagrodzenie w postanowieniu z dnia 18 grudnia 2014 r. w wysokości 117,27 złotych (k. 826 a. s.),

- tłumaczenie pisemne z języka polskiego na język rosyjski przez tłumacza przysięgłego języka rosyjskiego B. B. (2) z dnia 9 lutego 2015 r. i z dnia 20 lutego 2015 r., za które przyznano wynagrodzenie w postanowieniach z dnia 2 lipca 2015 r. w wysokości 23,00 złotych i 345,00 złotych (k. 984 i 986 a. s.),

- tłumaczenie pisemne z języka polskiego na język rosyjski przez tłumacza przysięgłego języka rosyjskiego M. C. z dnia 7 kwietnia 2015 r., za które przyznano wynagrodzenie w postanowieniu z dnia 2 lipca 2015 r. w wysokości 413,49 złotych (k. 988 a. s.),

- tłumaczenie pisemne z języka polskiego na język rosyjski przez tłumacza przysięgłego języka rosyjskiego M. K. z dnia 14 marca 2014 r., za które przyznano wynagrodzenie w postanowieniu z dnia 30 marca 2016 r. w wysokości 490,07 złotych (k. 1095 a. s.),

- wpis sądowy stanowiący 5% opłaty stosunkowej od wartości przedmiotu sporu w wysokości 358572,40 złotych, co stanowiła należna kwota 17928,60 złotych,

- nieuiszczona opłata od apelacji powoda z dnia 30 maja 2011 r. w kwocie 7675,00 złotych.

Sąd w punkcie 5 wyroku zasądził ze środków Skarbu Państwa – Kasy Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie na rzecz adwokata S. J. kwotę 7200,00 złotych powiększoną o stawkę podatku VAT zgodnie z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) z tożsamych przyczyn, jak w uzasadnieniu przyznania wysokości kosztów pełnomocnikowi interwenienta ubocznego.

Zarządzenie: (...)

MK